

adducit Barbof. *de offic. & potestat. Episcop. allegat.* 83, n. 26, Carol. Boff. *de matrim. cap. 11, n. 637*, quamvis ipse *ibidem* n. 638. contrarium sustinere contendat.

In sequenti §. *de renunciatione*, plura exarantur. Unde hic solum succedit animadvertendum, 15 * quod renunciante jura sua non amplius detur regressus, l. *queritur* 14, §. *si venditor*, ff. *de edilit. edict. l. Papinianus* 20, in fine, cum leg. seq. ff. *de minor. Barthol. Silvati. conf.* 48, n. 44, Joan. Bapt. Silvati. *conf.* 16, n. 24, & *conf.* 42, n. 18, Georg. Mund. *conf.* 7, n. 37, libro 1, Cyriac. *controverf.* 128, n. 31, Leoncill. *decif.* Ferrar. 64, n. 25, Mart. Medic. *ad decif.* Senen. *examinat.* 47, n. 37, Rota *decif.* 146, n. 2, part. 8, recent. repetita apud Carrillum *decif.* 132, & *decif.* 430, n. 30, partit. 9, tomo 2, recent. & coram Eminentiss. Otthob. *decif.* 198, n. 7, Royas *decisione* 158, n. 11, cum adductis in Romana fideicommissi 3. Decembris 1655, n. 1, Verospio. Nisi prætenderetur renunciatum fideicommissum nondum purificato: siquidem fideicommissum ante purificationem non comprehenditur in renunciatione * vocati ad illud, nisi renunciants de contentis in Testamento fuerit certificatus ad tradita per nos aliis cumulatis, *allegat.* 14, n. 3, & 23, lib. 3, & nunc addo, Donad. *de renunciat. cap.* 31, num. 2, & per totum, Spad. *consil.* 50, n. 41, ad 50, ubi plures fallentias recenset, lib. 1, & *conf.* 256, n. 15, & *conf.* 316, n. 5, seq. & per totum, lib. 3, Barthol. Silvati. *dicto consil.* 48, n. 41, & 42, Hodiern. *controverf.* 15, n. 16, Merlin. Pignatell. *controverf.* 61, n. 18, cent. 2, Fontanell. *decif.* 400, n. 9, & seq. Andr. Censal. *decif.* Lucen. 28, n. 13, & per totam. Ubi quando per divisionem fideicommissio renunciatur censetur, Tondut. *resolut. civil.* 161, sub n. 4, 5, & seq. par. 2, ubi ampliatur etiam ad clausulas generales, & juramentum, Michalor. *de fratr. partitione* 3, capite 41, n. 22, ad 37, Rota *decif.* 157, nu. 22, part. 8, & *decif.* 240, num. 41, & sequent. part. 9, tom. 1, & *decisione* 392, n. 2, & *decisione* 451, numero 4, usque ad 13, part. 9, tom. 2, recent. ubi qualiter aliunde probetur scientia fideicommissi in renunciante, & in dicta Romana fideicommissi 3. Decembris 1655, numero 2, & 4, Verospio.

Unde cum in renunciatione, quæ se habet uti 17 donatio, regulariter insinuatio * requiratur, Ludovil. *decif.* 15, n. 6, repetita *decif.* 38, par. 2, recent. Altograd. *consilio* 7, nu. 1, lib. 1, Giovagn. *conf.* 83, n. 7, lib. 1, Gallarat. *de renunciat. lib.* 2, cap. 4, n. 12, Cyriac. *controverf.* 128, numero 16, Hodiern. *ad l. hac edictali questione* 11, n. 101, & 102, Carol. Caruf. *in sylv. termin. arb.* 11, nu. 43, Spad. *consil.* 58, n. 35, lib. 1, ubi quod insinuatio requiratur etiam in retrodonatione, Fufar. *consilio* 26, numero 30, Rota *decif.* 320, n. 24, 30, & sequent. & *decif.* 323, numero 50, partit. 6, recent. Tondut. *resolutio. civil.* 57, numero 1, Olea *de cess. jur. titulo* 8, questione 1, numero 16, Fontanell. *decisione* 39, numero 20, idem Tondut. *resolutio.* 139, numero 17, part. 2.

Non tamen insinuatio requiritur in renunciatione fideicommissi * renunciante non adhuc delati, Gomef. *var. resolut.* tomo 2, capite 4, sub n. 10, vers. *Secundo infero*, fol. 177, Galvan. *consilio* 38, in fine, Carpan. *ad statut. Mediolan.* capite 324, numero 24, & 25, Rota *decif.* 320, n. 22, & *decif.* 323, n. 52, & sequent. part. 6, recent. & in Romana fideicommissi 3. Decembris 1655, numero 3, Verospio.

Pactum reversivum rei donatæ aut renunciatione ad donantem * seu renunciante non habet 19 effectum, quando renunciarius ultimus expressè de rebus renunciatis disposuit, Rota coram Merlin. *decif.* 894, nu. 6, & in Romana fideicommissi 3. Decembris 1655, n. 8, Verospio.

CAPUT XXXVI. §. 9.

SUMMARIUM.

- 1 Dos minor requiritur pro moniali, quam pro ea, quæ nubuit in sæculo.
- 2 Renunciationes, quæ sunt ex causa ingressus in Religionem, censentur reales; Quæ sunt à nubentibus in sæculo, ex causa læsionis rescinduntur num. 3.
- 4 Rota *decif.* 9. apud Tamburin. *de jure Abbat. refertur*, declaratur n. 14.
- 5 Renunciatio facta de bonis paternis ad fraternam non extenditur; Stipulata pro hæredibus intelligitur de descendentibus n. 6. Sed contra nu. 18. & n. 20, & 21. Feudi, vel emphyteusis Domino non suffragatur num. 19. Facta causa ingressus in Religionem solemnitates non requiritur num. 36. Nisi aliud consuetudo Regionis suadet num. 38. Strictam recipit interpretationem num. 7. Contra num. 40. Quarumcunque successionem capit etiam intestatam numero 10. Causa ingressus in Religionem perpetuo excludit num. 13. Jus de futuro non afficit num. 16. contra num. 17. Tribuens facultatem disponendi in extraneos, ab intestato quoque extraneos comprehendit num. 23.
- 8 Exceptio turbida renunciationis immisionem renunciante non impedit contra num. 41.
- 9 Verba clara voluntatis questionem non admittunt.
- 11 Renunciarius ad libitum de bonis renunciantis disponere potest.
- 12 Renunciants etiam successionibus ab intestato ulterius non admittitur.
- 15 Rotæ decisiones 47. & 48, apud Merlin. *de legitim. in quibus terminis procedant.*
- 22 Agnationis conservanda ratio materiam aliis indifferentem differentem reddit; Non posita in dispositiva renunciationis non attenditur n. 34.
- 25 Dictio quibuscunque addita verbo hæredibus facit renunciationem ad extraneos extensibilem. Amplia ut n. 31. Tam, & quam æqualitatem inducit inter successionem testamentariam, & ab intestato n. 24.
- 26 Hæredum appellatione extranei veniunt.
- 27 Expressio ejus quod tacite inest nihil operatur.
- 28 Clausula ad habendum in renunciatione appositam totalem bonorum abdicationem, ac perpetuam indicat, plus operatur, quam dictio quibuscunque n. 29.
- 30 Extraneus ad exclusionem renunciationis ut succedat vigore renunciationis receptæ pro hæredibus sufficit quod sit hæres.
- 32 Renunciationis causa finalis in Monialibus paupertas, ceteræ sunt impulsivæ, & concomitantes, numero 36.
- 35 Læsis in renunciatione facta per ingredientem Monasterium non militat.
- 37 Novitiam esse renunciante qualiter probetur.

39 Agna-

Observationum de Alimentis Cap. XXXVII. §. 9. 61

39 Agnationem contrahentes in parte non expressam contempsisse non censetur.

Præfens quæstio hodie inutilis evadit, dum consuetudo inconcussa præexistit, juxta quam puellæ + cum longè minori dote monasteria ingrediuntur, quam nubendo secum afferant, quam quæstionem recensendo hinc inde Auctores utriusque sexus reassumpsit Carol. Boff. *de matr. cap.* 11, n. 697, & eandem examinavimus in annotat. *ad cap. istud.* §. 8, n. 9.

Cum igitur circa præmissa notandum quicquam non occurrat dum verò Auctor hic n. 24, & 25, insert, quod renunciationes ab ingredientibus Monasterium initæ nullatenus retractari valeant, aut peti supplementum + dotis, istud ex eo provenit, quia hujusmodi renunciationes ex causa ingressus in religionem subsecutæ reales regulariter, & abdicativæ cujuscunque Juris à renunciante reputantur, ut in proposito animadvertunt infiniti apud Donad. *de renunciat. cap.* 3, n. 8, & 9, Antonin. *de Marin. resol.* 191, n. 4, & sequent. lib. 2, & dicam infra num. 10, Camarat. *respons.* 21, §. *unico* num. 9, & per totum. Rot. coram Cardin. Otthobon. *decif.* 10, num. 29, & 30, Censal. *consil.* 5, nu. 30, & contrarium male defendit Joan. Franc. Andr. *controverf.* 310, n. 29, & 30, At non sic se habet quoad renunciationes emanatas à puellis + quæ in sæculo nubunt, quippe quæ ex capite læsionis enormissimæ Juramento non obstante rescindi debent. Mart. Medic. *ad decif.* Senen. *examinat.* 34, ex num. 75, Donad. *de renunciat. cap.* 80, ex nu. 1, & cap. 10, num. 1, & seq. Joan. Franc. Andr. *controverf.* 366, n. 12, & 13, Cæterum cum aliis scripserim circa materiam renunciationis, eadem hic subjicere opportunum duxi.

Nodus præsentis controversiæ vertentis inter Moniales sancti Vincentii, & D. Vivaldinum consistit in eo præcisè: An soror Aragona per ingressum in religionem bona sic, quamque succedendi spem abdicare intellexerit, ut non tam patrem, ejusque posteros utriusque sexus, verum etiam & extraneos in casum, qui successit sibi ipsi prælationem in succedendo habere voluerit. Partem ergo D. Vivaldini tanquam non 4 descendens, sed extranei renunciario + valde periculosam reddunt rationes adductæ per Rotam *decif.* 6, post tractatum. Tamburin. *de jure Abbat.*, quam secutus sum *allegat.* 30, n. 5, lib. 2.

Eoque magis, quia prædefuncto patre renunciario, ei supervixit Capitaneus Joannes ejus genitus mox vita functus, qui paternam hereditatem adjecit, perque additionem hujusmodi à fratre factam bona paternam filii, ac respectivè fratris evaserunt, ad quæ renunciatio + extendi non videtur, ut post Rotam apud Merlin. *de legitim. decif.* 47, n. 7, & 48, num. 8, dicebam dicta *allegat.* 30, n. 4, lib. 2, & nunc addo Rotam apud Gilian. *ad statut. Perus. decif.* 96, n. 11, Merlin. *decif.* 22, n. 6, & *decif.* 62, n. 1.

Ratio non contemnenda subest, quia in hac materia renunciationis interposita stipulatio + per renunciarium pro suis hæredibus ad solos descendentes restringitur. Jacob. Gall. *consil.* 64, nu. 15, & sequent. Merlin. *decif.* 62, numer. 17, & sequent. cum cumulatis per Excellentiss. D. Banzolam partis adversæ Advocatum §. etenim dicta circa medium, quibus accedunt congesti per nos dicta *allegat.* 30, numer. 6, lib. 2, & ad rem optimè ratiocinatur eadem Rota di-

Melius ad Castillum de Alimentis.

cta *decif.* 6, nu. 28, apud Tamburin. *de jure Abbat.*

Unde cum juxta juris dispositionem stricteffimam favore renunciantis interpretationem + recipiat, consequens ideò fit, ut extinctis descendibus renunciarii, renunciatio ipsa resolvatur, Bursat. *consil.* 32, n. 40, Lanar. *consil.* 50, nu. 2, cum adductis per Rotam dicta *decif.* 6, num. 8, apud Tambur. *de jur. Abb. & decif.* 94, n. 5, apud Gilian. *ad statut. Perus.*

Omnique in casu ubi in præmissis aliqua superesset ambiguitas, utique exceptio + hujusmodi renunciationis tanquam indaginem requirens profundissimam immisionem forori, seu Monasterio ex illius persona vigore remedii, quorum bonorum remorari non deberet, Menoch. *de adipisc. remed.* 1, n. 108, Rota apud Gilian. *ad statut. Perus. decif.* 94, n. 10, præter Gratian. *discept.* 722, n. 21, & seq. Capyc. Galiot. *controverf.* 15, per totam lib. 2, ex adductis.

In quorum confutationem, & ad fundandam nostri Principalis intentionem suppono pro constanti successionis paternæ non minus, quam fraternæ etiam ab intestato hanc Monialem renunciantem, ut expressè legitur in Instrumento renunciationis ibi, (quam ab intestato) quæ verba + uti apertissima nullam voluntatis quæstionem admittunt, l. *ille, aut ille*, §. *cum in verbis ff. de legat.* 13, Rota *decif.* 45, sub nu. 5, versic. *addebant aliqui ex dominis*, part. 1, recent. & in terminis optimè ratiocinatur in Romana hæredit. de Toscanellis 21, Maii 1649, §. *sed remouetur in fine coram R. P. D. Melio*, & prius in Romana success. de Comitib. 23, Junii 1642, §. *nec relevat coram Reverendiss. Dunozeito*.

Qua etiam expressione hereditatem ab intestato seclusa adhuc ex lectura ipsiusmet Instrumenti renunciationis talis renunciatio convinceretur ibi, vel alias quomodocunque & qualitercumque sibi provenientia, quæ omnes succedendi modos omnino comprehendunt, + sicque etiam 10 ab intestato successionem l. *quidam in princ.* ibique Gloss. *in verbo quoquo modo ff. de fideicom. libert. Gratian. decif.* March. 51, sub num. 17, versic. & dicta verba, Rot. *decif.* 714, n. 2, 6, & 9, p. 2, recent. apud Gilian. *ad statut. Perus. decif.* 95, n. 1, & per totam, & *decif.* 96, n. 5, & 6, & in Romana fid. de Incoronatis 5, Novembris 1639, §. *sed propterea coram R. P. D. Pirovano, & in dicta Romana fid. de Toscanellis* 31, Maii 1649, §. *sed remouetur coram R. P. D. Melio*.

Stante autem hujusmodi præsupposito inducibili, quemadmodum si Capitaneus Joannes de Aragona in extraneos de ejus bonis, + hæreditate disposuit sub clypeo agnationis contemplatæ Moniali ad bona tunc controversa regressus denegaretur, ut egregiè ratiocinatur Dominus meus Alex. ex Joan. Franc. à Pont. *conf.* 39, num. 2, & *conf.* 40, n. 6, lib. 1, Mastrill. *decif.* 65, num. 16, quibus accedunt cumulati per Rotam apud Tambur. *de jur. Abbat. dicta decif.* 6, n. 20, & 26, & in Maceraten. Dec. 20, Junii 1644, §. *Agnationis*, itaque contemplatio coram Eminentiss. Otthob. nunc inter ejus impressas *decif.* 10, quæ magistraliter hunc articulum examinat, quem deinceps reassumpsit, ac pluribus exornavit in d. Romana hæredit. de Toscanellis 31, Maii 1649, §. *hincque insertur coram R. P. D. Melio*.

Pari quoque ratione excluditur quantumvis non disposito de ejus bonis intestatus obierit, & optimè objectum partis adversæ declinatur, quippe quod sibi locum non vindicat, quando prout

prout hic renunciatus expressè renunciavit etiam successioni ab intestato collateralium quos inter non aderat nisi Capitaneus Joannes, quia tali casu + nunquam censi potest revocatus ad bona renunciata, sive renunciarius decesserit testatus, sive intestatus, cum ei semper obstat renunciatio, ut in hac præcisa verba resolutum apparet in dicta Romana hered. de Toscanellis 31, Maii 1649, §. *hincque inferitur, versic. admitti posset coram R. P. D. Melio*: & optimè desumitur ex dicta decis. 6, sub num. 17, ibi, non autem possunt extendi ad hereditatem Scipionis, de qua nulla facta fuit explicita mentio apud Tamburin. de Jure Abbatiss. Dum ergo Reverenda hæc soror quæcunque bona quomodolibet sibi obventura tam ex hominis dispositionibus, quam ex juris censura omnino dimiserit, perinde est ac si amplius in rerum natura non existeret, quod eo fortius in hac facti contingentia procedit, in quo renunciatio + emanavit occasione ingressus Religionis, quæ ut facta propterea præsumatur animo omne jus, prædictis concurrentibus perpetuò à se abdicandi tradunt Dec. consil. 31, n. 5, col. final. versic. ult. non obstat. Altograd. consil. 66, num. 28, & seqq. lib. 1, quos sequitur Rota in dicta Romana de Toscanellis 31, Maii 1649, §. *neque visum fuit coram R. P. D. Melio*.

Hic sic præmissis in oppositum objecta facilimè + evitantur: siquidem Rota decis. 6, apud Tamburin. de jur. Abbatiss. huic facto non applicatur, dum hic Monialis renunciatus etiam fratrum hereditates in renunciatione particulariter comprehendit, ad quos renunciatio super qua emanavit prædicta decisio nullatenus se extendat, ut dixi supra §. *præcedenti versic. & optime*, & ita declarat Rota in Rom. success. de Comitib. 23, Junii 1642, coram Reverendiss. Dunozeo §. *neque applicantur*, ibi, decisio verò in Rom. renunciat. apud Tamburin. de jur. Abbatiss. emanavit in casu, quo renunciatus non faceret mentionem hereditatis illius, ad cujus favorem renunciabatur.

Decisiones Rotæ 47, & 48, apud Merlin. de legitim. obstat non videntur + ex quo procedunt in renunciatione coarctata ad hereditatem patris, ad quam non extenduntur, ubi hæreditas paterna nisi pacificenter, ubi patrimonium efficitur ad quod certè renunciatio ad patrem restricta non extenditur, secus verò in renunciatione non limitata ad personas, & expressè collateralium bona comprehendente, ut in individuo replicat Rota apud Gilian. ad statut. Perus. dicta decis. 96, nu. 11, & in Romana success. de Comitibus 23, Junii 1642, coram Reverendiss. Dunozeo §. *neque applicantur*, ibi, loquitur in renunciatione, quæ erat restricta ad bona paterna, & materna, & propterea Rota jure merito censuit illam tanquam stricti juris non comprehendere bona fraterna, quæ in ea non fuerant expressa.

Quatenus verò in eadem subjungebatur renunciatione etiam verbis generalibus & amplissimis concepta non extendi + ad hereditatem fratris, ac respectivè filii renunciantis, & renunciarii tanquam Jus de futuro ex causa de futuro sine ulla spe probabili de præsentis ex Bart. in l. qui Romæ 112, §. *duo fratres* n. 19. in 6, quæst. ff. de verb. signific. Cyriac. contrav. 292, n. 8, & 9, & aliis dicta decis. 6, n. 18, congestis apud Gilian. ad statut. Perus.

Omissio enim quod clausulæ generales præ-

dictæ verificari poterant, quoad personas in renunciatione enunciatas, & ad quas relationem habebant, ut ex eadem divisione ac facti structura necessariò inferebatur, in promptu aderat responsio, quoniam circumscripta relatione ad personas contemplatas, atque inspecta renunciationis dispositiva collata quoque in hereditates, & bona collateralium, inter quos solus Capitaneus Joannes de tempore renunciationis connumerari poterat; hæsitati certè locus non relinquitur, quin in ipsa renunciatione + jus istud proveniens ex hereditate fratris, tametsi de futuro, & ex causa de futuro colligatum censeatur. Bart. & Jason. in l. si de certa Cod. de transact. Pancirol. consil. 62, numer. 8, Honded. consil. 49, num. 14, & 15, lib. 1, quos cum aliis refert Rota decis. 95, num. 34, & per tot. inter impressas post Gilian. ad statut. Perus. & in Rom. fid. de Cosciaris 16, Martii 1648, §. *quia potestas ibi*, loquitur etiam de jure ex causa de futuro neque re, neque spe competente, quando verba pacti, seu stipulationis congerunt coram Eminentiss. Corrado, sicque ad invicem conciliatis hujus sacri Tribunalis resolutionibus Principalis nostri intentio ex utriusque magis fundata redditur.

Hinc non obstat quando subsequenter opponatur ex stipulatione renunciarii concepta pro heredibus suis, quorum appellatione non nisi filios, & dependentes maximè in casum non factæ dispositionis de hereditatibus renunciatis venire prætendebatur, quoniam Doctores in istius effecti consolidationem adducti vel non applicantur, + ex quo pro majori parte loquuntur in materia feudi, & emphyteusis suapte natura non nisi descendentes admittente dixi allegat. 9, numero 8, & allegat. 15, numero 28, lib. 2. Jureque merito concludunt ad exclusionem Domini uti non comprehensi + in renunciatione emphyteusis, seu feudi facta ad favorem stipulantis pro se & heredibus, quinimò & successoribus quibuscunque, quia Dominus directus non dicitur hæres, aut successor illius, qui renunciationem obtinuit, neque ab eo causam habet; Ideò non valet allegare ad sui favorem renunciationem, cum renunciatio emphyteusis, seu feudi, quamvis effrenatis verbis concepta, non suffragetur nisi pacificenter, eorumque hereditatibus, ac successoribus; pro quibus illa facta reperitur. Alex. in l. qui Romæ §. *duo fratres* n. 60, ibi Socin. jun. num. 41, ff. de verb. collig. Gabr. consil. 89, numer. 11, vol. 1. Honded. consil. 36, num. 25, & seq. & 35, lib. 1, dixi allegat. 30, nu. 2, lib. 2, & in puncto Rota in dicta Romana success. de Comitib. 23, Junii 1642, §. *minus applicatur Reverendiss. Dunozeo*, vel eorum fundamenta + non subsistunt tanquam reprobata, siquidem ab allegata decis. 62, coram Merlin. recessit Rota reposita causa, ut refert dicta decisio. 10, in princ. coram Eminentissimo Othobono in ejus volumine noviter impresso, decisio autem 6, apud Tamburin. de jur. Abbatiss. numer. 27, & 28, potius prodesset, quam officere videtur, ex quo Monialis etiam à successione fratris ab intestato decedentis se exclusit, & persona D. Vivaldini remota Moniali dubio procul saltem tacite videtur contemplata, quod sufficere ad exclusionem renunciationis Rot. ibidem, non inficiari apertissimè colligitur.

Demptis mox confutatis, seu ad rem non facientibus, si qui supersunt, eorum opinio nihil

Observationum de Alimentis Cap. XXXVI. §. 9. 63

nihil faciendi venit, cum contraria longè præponderet firmans + in stipulatione per renunciarium adjecta renunciationi pro heredibus abique ulla mentione filiorum & descendendum comprehendendi hæredes & successores quoscunque in odium, & exclusionem renunciantis, quando prout hic subiecta materia compatitur. Paris. consil. 26, nu. 38, & seq. lib. 3, Afflict. decis. 161, n. 3, versic. eandem limitationem. Capyc. decis. 190, nu. 2. Rovit. consil. 42, nu. 11, lib. 1, Mart. de success. legal. part. 1, quæst. 14, art. 1, n. 11, & seq. Sanchez, in præcept. decal. lib. 7, c. 7, n. 27, Rot. decis. 187, n. 5, & 7, part. 1, recent. decis. 310, sub n. 5, & decis. 894, nu. 4, coram Buratt. & decis. 109, num. 1, & seq. part. 5, decis. 10, n. 21, ac fere per tot. coram Eminentissimo Othobono, & in dicta Rom. fid. de Cosciaris 16, Martii 1648, §. *firmata vocatione coram Eminentiss. Corrado*, & in Asculana heredit. 7, Junii 1649, contrariam in fine, quæ renunciatio cum fuerit stipulata etiam pro heredibus illis etiam suffragari debet coram Royas nunc inter ejus impressas decis. 399, & in dicta Rom. hered. de Toscanellis 31, Maii 1649, §. *quia contrarium, versic. stante præsertim acceptatione pro suis heredibus coram R. P. D. Melio*.

Neque ex materia indifferenti, & transitoria ad extraneos differens + ad solos descendentes restricta evadere possit eo sub prætextu quod agnationis conservandæ gratia emanaverit, Gabr. consil. 135, n. 18, vol. 2, Hond. dicto consil. 29, n. 71, lib. 1. Jacob. Gall. dicto consil. 64, nu. 14, & 15, cum infinitis ex congestis sub §. *etenim dicta*, non solum quia implicare videtur, quod renunciarius ejusque hæredes in extraneos sprete descendentes, & agnatis disponere possent, eis autem ab intestato descendentes extranei excluderentur, sicut enim renunciatio + præsens ex admissione partis juxta nostrorum traditiones ex testamento hæredes extraneos non respicit, ita pariter in renunciatione hæredes extranei ab intestato includuntur. Surd. consil. 384, n. 22, & 23, Rot. decis. 379, n. 8, in fine, p. 3, recent. & in terminis in Rom. success. de Comitib. 23, Junii 1642, §. *prædictaque in fine coram Reverendiss. Dunozeo*. Illa enim verba, tam + ex testamento, quam ab intestato inducunt equiparationem, & æqualitatem, Menoch. conf. 973, nu. 21, & 22, Rot. in d. Rom. success. de Comitib. 23, Junii 1642, §. *prædictaque versic. tum etiam quia, coram Dunozeo*.

Non ommittam id quod plurimum in proposito notabile existimo, addita nempe stipulationi pro heredibus dictione quibuscunque + tunc renunciationem sine scrupulo etiam extraneos capere ad exclusionem renunciantis. Molin. de rit. nupt. lib. 3, quæst. 85, n. 60, & seq. Cutell. de donat. contemplat. matr. fol. 179, n. 127, vers. *sun autem renunciatio*. Faber in suo Cod. lib. 2, tit. 3, definit. 22, vers. *sed si ut plerumque fit*. Rot. decis. 251, n. 6, part. 5, recent. & in dicta Rom. success. de Comitib. 23, Junii 1642, §. *clarissima siquidem, & cessat difficultas coram Reverendiss. Dunozeo*.

Cæterum huic opinioni, seu doctrinæ acquiescere non possum, quandoquidem materiæ indifferentiæ præsupposita in simplici heredum + vocatione tacite quicunque infunt ex infinitis, de quibus apud Barbof. de appellat. verb. 113, n. 5, Ideò expressè + nihil magis important, l. conditiones quæ ff. de condit. & demonstrat. Barbof. eximiat. 89, in fine. Ultra quod in nostra re-

Melius ad Castillum de Alimentis.

nunciatio loco dictionis quibuscunque suffragatur clausula ad habendum + latissime extensa importans omnimodam bonorum abdicationem, Bero. consil. 63, n. 11, lib. 3. Gratian. discept. forens. 932, num. 5, quos in puncto allegat, & sequitur Rota coram Eminentiss. Othobono dicta decis. 20, n. 41, plusque operatur favore extraneorum + quam dictio quibuscunque, ut ad rem, seu etiam in fortioribus terminis ratiocinantur Cravet. consil. 502, n. 7, prope finem. Scipio Theodorus allegat. 26, n. 29, & per tot. Antonin. de Marin. resolut. 189, sub nu. 37, & sub num. 64, lib. 2, Monach. de rect. feud. interp. cap. 39, num. 42.

Sicque versamur in claris, seclusa quippe Moniali, ex quo fraternæ successioni ab intestato expressè renunciavit, hereditatem, & bona Capitanei Joannis Aragonæ ad Vivaldinum spectare nullā habitā ratione sanguinis, seu agnationis non contemplatæ. Unde sufficit, quod + in ipso terminus hæredis à renunciante requisitus concurrat ex Rota decis. 251, nu. 12, part. 5, recent. & coram Eminentiss. Othobono. in dicta decis. 10, num. 18.

Si tamen in aliqua parte Instrumenti mentio hæredum sanguinis + maximè in dispositivis habitā fuisset, tunc abique ulla prorsus hæsitatione dictio quibuscunque pro interpretatione deserviret. Rot. dicta decis. 587, n. 2, & 3, part. 1, recent. cum relatis in Avenionen. fid. 4, Februarii 1647, num. 5, coram R. P. D. meo Verospio apud Tanagl. de Jac. Rot. Rom. Aud. fol. 316.

Verum etiam quia finalis causa, ob quam puellæ ingredienti religionem bonis omnibus renunciant + in eo principaliter consistit, quia abjectis rebus humanis præ oculis solum Dei servitium habent, non autem inanem familiæ decorem, Molin. de rit. nupt. lib. 3, quæst. 92, n. 33, & sequent. cum adductis per Informantes pro D. Vivaldino, quibus addo Rotam in d. Rom. success. de Comitibus 23, Junii 1642, §. *conjectura quoque coram Reverendiss. Dunozeo*, & in dicta Maceraten. dotis 20, Junii 1644, sub §. & in hanc sententiam coram Eminentiss. Othobono. necne inter ejus impressas decis. 10, & latius in dicta Rom. heredit. de Toscanellis 31, Maii 1649, §. *prædicta eo facilius coram Melio*. In tantum quod vel puellæ profitentes nullam conservandæ + agnationis rationem habent nisi impulsivè & concomitanter, adeo ut agnatis etiam non superextantibus, ut in hac facti contingentia ad succedendum renunciariis, eorumque hereditatibus etiam extraneis non reintegrentur ad tradita punctualiter præter exactissimè deducta per informantes pro D. Vivaldino à Rota in mox citatis resolutionibus coram Reverendiss. Decano Dunozeo, & Eminentissimis Othobono. & Corrado.

Præterquam quod somniata conservationis familiæ mentio in dispositiva instrumenti certè non legitur, suggestiva autem illius enunciatio emissa pro interpositione decreti ad cohonestandam renunciationem, seu illam à lætione præservandam proveniens ex scrupulosa proximiorum dubietate nimiaque + prioris cautela pro non apposta censetur, ac consequenter nullum Juris effectum operatur. Rota in dicta Avenionen. fid. 4, Februarii 1647, numero quinto, coram R. P. D. Verospio apud Tanagl. fol. 316. Quia in hujusmodi renunciationibus emanatis ex causa ingressus in Monasterium ad favo-